

Guy Bass

ZÁPLA TÁK

V PAVOUČÍ SÍTI

Albatros

Guy Bass

ZÁPLA ŤÁK

V PAVOUČÍ SÍTI

ALBATROS

Stephanii Thwaitesové: agentce,
bojovníci, která se nedá, a příležitostné
psychoterapeutce

– GUY BASS

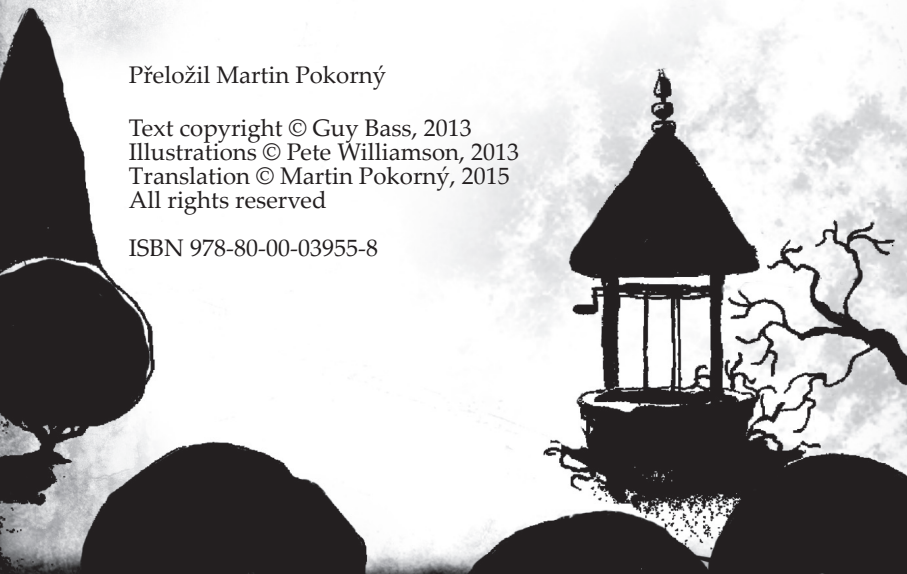
Frankiecarlovi a Dante
k počtení ve vašem domku u jezera

– PETE WILLIAMSON

Přeložil Martin Pokorný

Text copyright © Guy Bass, 2013
Illustrations © Pete Williamson, 2013
Translation © Martin Pokorný, 2015
All rights reserved

ISBN 978-80-00-03955-8

ZÁPLA TÁK

V PAVOUČÍ SÍTI

Guy Bass

Ilustroval Pete Williamson

ALBATROS

O'DA NA PAVOUKA

*Jak moc tě mám rád? Spočteme to hned:
mám rád hnusné pohledy
a smrtící tvůj jed.*

*Jak moc tě mám rád? Spočtem tvoje zraky:
osm velkých očisek
a osm noh jak páky.*

*Jak moc tě mám rád? Spočteme ti zuby:
hrozivé a odpudivé
čouhají ti z huby.*

*Jak moc tě mám rád, tvým jedem uštknutý?
Tvé chlupy mi jsou libější
než přepůvabné rty!*

*Jak moc tě mám rád? Ztrácím vědomí,
nechám si zdát o pavoucích
v posledním svém dni.*

Vítejte
V DRBÁKOVĚ

(ČÍTÁ 643 OBYVATEL)

*Někdy mezi
druhdy a kdysi*

PROLOG

UPROSTŘED NOCI

(Horší než pes s deseti nohama)

ZÁPISKY ŠÍLENCOVY, Č. 13

„Žádné návštěvy!“

Citováno podle *Příležitostně vědeckých
spisů profesora Erasma Erasma*

„Krutibrko, dávejte pozor!“
„Kočár rachotil po zmáčené ulici a kůň, boky roztínané bičem, pravidelně odfrkoval obláčky. Na kozlíku seděl jakýsi stařec a hulákal na obyvatele města, kteří utíkali v hrůze.

„Moc se omlouvám! Je mi to hrozně líto! Ustupte laskavě! Projíždíme!“ vyvolával a kočár se řítíl městečkem.

Nějaká stará paní s dítětem v náručí uskočila do hluboké louže vedle silnice. „Ty kozle plesnivej! Málem jste mi přejeli vnučku!“ zahulákala. Podívala se, jestli je miminko v pořádku, a vytáhla z louže úplně promáčenou panenku.

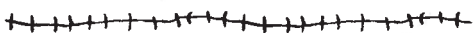
„Omlouvám se nastotísíckrát, drahá paní!“ zavolal ten starý kočí a vůz se vyřítíl z městečka ven.

„S tím se jdi vycpat!“ zakřičela za ním žena, zavrtěla hlavou a podala panenku dítěti. „Vidíš

to, Arabelo? Takovéhle to je dneska s lidma, nemají žádné způsoby. Proto je důležité kopat hned a nadávat až potom.“

„Kop!“ zapištělo dítě.
„Ňuňuňu, tvoje první slovíčko,“
zavrkala stařena.

Kočár vyjel hustým deštěm do vrchu a starý kočí mžoural do tmy. Před ním se rýsovala tmavá a hrozivá podoba *hradu*.

„Tady to je!“ zavolal. „Dokázali jsme to!“

Seskočil z kočáru a přichvátal k velké hradní bráně. Zabušil na ni oběma rukama a křičel přitom: „Erasme! Erasme! To jsem já! Prosím tě, otevři dveře! Zvořile tě žádám!“

Následující pauza byla delší, než byste i u svrchovaně nevstřícného hradu čekali. Pak se ale zevnitř ozval hlas.

„Žádné návštěvy!“

„Buď tak hodný a pusť mě dovnitř! To jsem já!“ odpověděl starý kočí.

„Já?“ zopakoval hlas.

„No já!“

„Já?“

„Ne ty, já!“

„Já? A kdo já?“

„Kdo kdo kdo! Přece *Edmund*, krutibrko! Pusť mě dovnitř!“ trval na svém muž.

Následovalo ticho, které nakonec převal hlas za bránou. „A co *ty* tady chceš?“

„Tklivě žadoním o tvoji pomoc! Buď tak nesmírně laskav a otevři bránu, anebo na ni, při mých zmrzlých trenýrkách, budu muset znovu zaklepat!“

„O pomoc? Já nikomu nepomáhám!“ zasyčel hlas, jako kdyby ani nerozuměl tomu slovu. „Já jsem šílený profesor! Na pomáhání není nic šíleného!“

„Ale to, oč tě požádám, je nepochybně šílené! Šílenější než šílené! Šílenější než pes s deseti nohama!“ trval na svém muž. „Tak tě tedy prosím ve jménu všeho dobrého a vznešeného, otevři tu bránu!“

Následovala znovu odmlka a starý muž stál roztřesený v dešti. Nakonec se ozvalo zadunění a zapraskání a brána se otevřela. Ve světle měsíce z ní učinil krůček kdosi v bílém plášti, hubený jak ještěrka, a mnul si přitom ruce jako pomatenec.

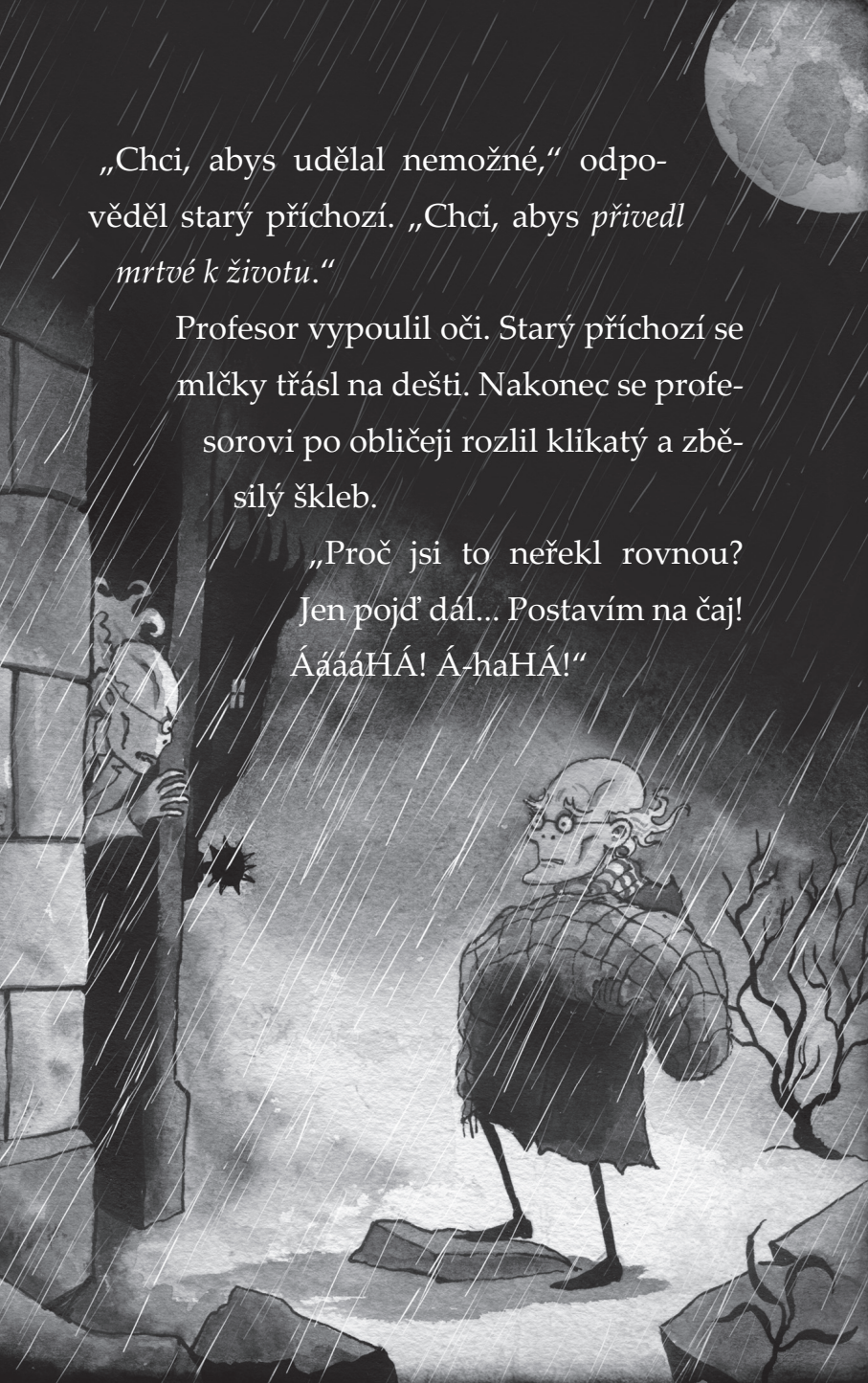
„Zrovna minulý týden jsem doopravdy vyrobil psa s deseti nohama,“ ušklíbl se. „Ale co tedy chceš? Sem s tím! Provádím zrovna šílený experiment a jsem v klíčové fázi. Dávám ti deset sekund, pak ti tuhle bránu zabouchnu před nosem. Hahahá!“

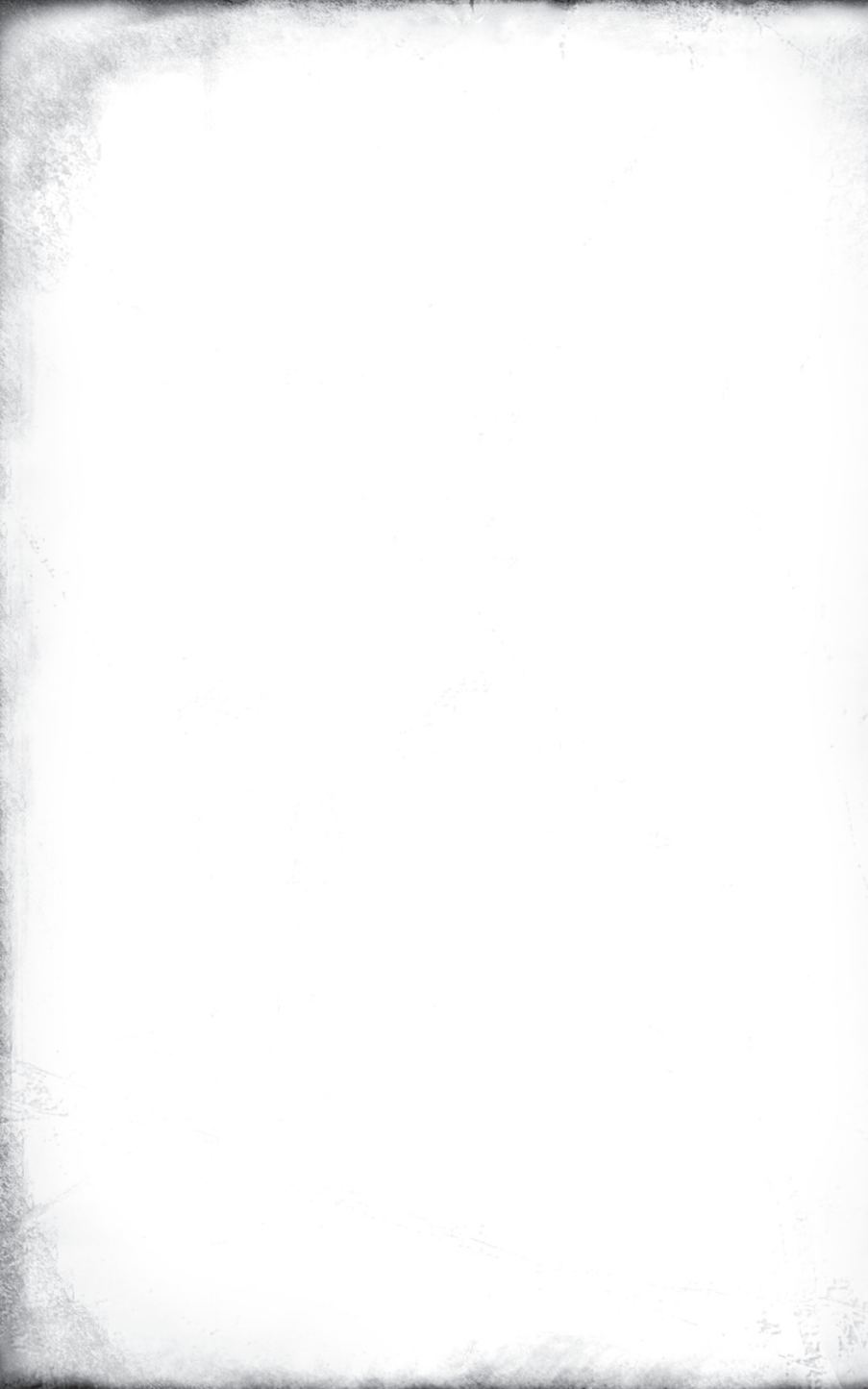
„Stačí mi pět sekund,“ odpověděl muž a zmizel za kočárem. Hned nato se objevil a propotácel se deštěm s jakýmsi nákladem v obou rukách. Bylo to zabalené v dece a skoro stejně velké jako muž, který to nesl. „Co to je?“ sykl profesor Erasmus. Příchozí natáhl ruce a věc mu podal. Profesorovi chvíli trvalo, než pochopil, že drží mrtvolu.

„Chci, abys udělal nemožné,“ odpověděl starý příchozí. „Chci, abys přivedl mrtvé k životu.“

Profesor vypouklil oči. Starý příchozí se mlčky třásl na dešti. Nakonec se profesorovi po obličeji rozlil klikatý a zběsilý škleb.

„Proč jsi to neřekl rovnou? Jen pojd' dál... Postavím na čaj! ÁáááHÁ! Á-haHÁ!“

DESET LET POTÉ

PRVNÍ KAPITOLA

HRADNÍ PÁN

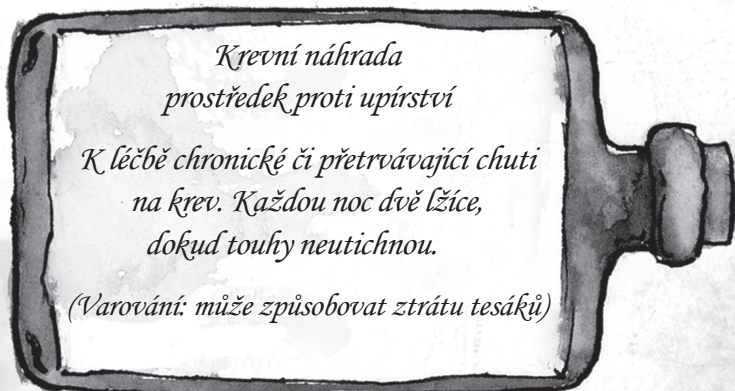
(Bacha dole)

*Krevní náhrada
prostředek proti upírství*

*K léčbě chronické či přetrvávající chuti
na krev. Každou noc dvě lžice,
dokud touhy neutichnou.*

(Varování: může způsobovat ztrátu tesáků)

Záplafák procházel pobořenými a potemně-
lými chodbami hradu Grotoskinu. Skrz
okna hvízdal mrazivý vítr a dírami ve stropě
propadal sníh. Záplafák si přitáhl drobné pa-
že – každou jinou – k tělu, aby mu nebyla zima.

„Záplafáku...“

Z šera se současně vynořil asi tucet hrůzo-
strašných nepřírozených stvoření, jedno pří-
šernější a nepředstavitelnější než druhé. Stačil
okamžik a Záplafáka obklopovala děsivá sku-
pinka oblud: plazící se had s lidskou hlavou...
obrovitá oční bulva s chapadlovitýma noha-
ma... kříženec psa, kočky a netopýra... lebka
na parní pohon... *prostě byl to výjev jak z noční
můry.*

„Záplafáku!“ zavolala lebka a s odfukováním
skočila Záplafákovi do cesty. „Tisíceré díky za
tu dávku navíc *Protišílící šťávy*. Připadám si
o sto procent míň praštěná!“

„Rádo se stalo, Brunhildo,“ odvětil Záplafák.

„Záplafáku! Ta *Krevní náhrada* mě dokonale vyléčila z upírství!“ zavolal psokočkonetopýří kříženec. „Máš to u mě!“

„To mě těší, Bertrame,“ odpověděl Záplafák.

„Ta tvoje *Mast proti masakrům* nádherně zabrala, Záplafáku,“ zasyčel hadí muž. „Už léta jsem nikoho nezmasakroval!“

„Když můžu, pomůžu, Kvído,“ řekl Záplafák.

A tak to šlo chodbu za chodbou: všude Záplafáka obklopovala vděčná stvoření.

„Děkuju moc za ty oční kapky! Konečně vidím, kam vlastně švidrám!“

„Jsi hodný, žes mi našel tu přeludnou nohu. Měl jsem pocit, že jsem ji tu někde nechal.“

„To jak jsi mi odblokoval dvě stě první obratel, to byla nádhera!“

Přes svou skoro nesnesitelnou obludnost

a hnusnou ošklivost se tedy ta všemožná stvoření předstihovala v roztomilosti a zdvořilosti. Záplafák už jen skromně pokyvoval hlavou a procházel hradem.

Nakonec dorazil k sežehlým pozůstatkům mohutných dveří, jen tak tak že se nevylomily z pantů. Otevřel je a vešel do trosek někdejší velké síně, začerněných sazemi z požáru. Vevnitř bylo asi deset dalších stvoření a pospíchali s opravami. V jednom rohu obrovité chobotnicovité monstrum s mnoha chapadly ucpávalo díry ve zdi, ve druhém ohromný ještěř v mohutných čelistech rozkousával a polykal kusy suti.

„Promiňte,“ omlouval se Záplafák, když kolem něj profičela vlčí žena s nohama ve tvaru kol. „Neviděla jste...?“

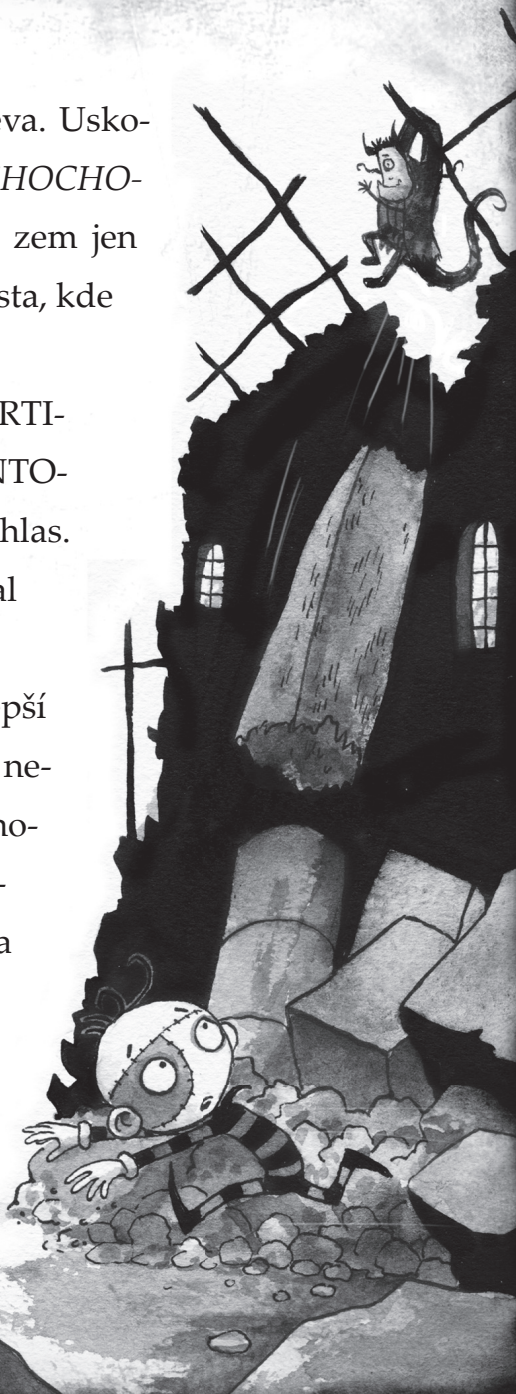
„Bacha DOLE!“

Záplafák zdvihl hlavu a spatřil, že se k němu

řítí ohromný kus dřeva. Uskočil a trám s *RRRACHOCHOCHOTEM* dopadl na zem jen pár centimetrů od místa, kde předtím stál.

„Ale NÉÉÉ! ROZDRTI-LA jsem někoho TENTOKRÁT?“ volal známý hlas. Záplafák se vydrápal na nohy a podíval se nad sebe. Jeho nejlepší kamarádka Stvůra nebezpečně visela za shořelou dřevěnou konstrukci, která zbývala ze střechy.

„ZÁPLAŤÁKU!“
halekala Stvůra
a šplhala dolů.

Stvůra patřila mezi nejpůsobivější výtvary profesora Erasma: byla to obrovitá nahrbená obluda s nevídaně děsivou kombinací nevzhledných součástí včetně ocasu a jedné ruky navíc.

„Tak co teda MYSLÍŠ?“ zeptala se Záplatačka. „PRIMA práce, ne? Východní křídlo bude ZA CHVILINKU stejně zoufale POCHMURNÉ jako dřív...“

„Počínáš si prima, Stvůro,“ odpověděl Záplataček. „Když ponechám stranou určitá rizika...“

„Já to VÍM! Myslím, že jsem objevila svoje POSLÁNÍ. Dělat políra mě neskutečně BAVÍ! Ten tlak okolností, ta zodpovědnost, to ŘVÁNÍ...“

Stvůra začala rázovat sálem a porůznu vyvolávala například: „Ty tam! Ať ta lucerna pořádně BLIKÁ! Ať ty dveře pořádně SKŘÍPOU!“

„Ano, ale nejspíš *nemusíš* řvát...“ nadechl se Záplafák.

„Ale je to VYNIKAJÍCÍ! Jak jsem říkala, Záplafáku, měl bys hrad nechávat shořet ČASTĚJI...“

„Byla to *nešťastná náhoda*,“ vzdychl si Záplafák a začervenel se, tedy vlastně zešedivěl o něco sytěji než obvykle. „Vlastně bych uvítal, kdyby všichni přestali vykládat o...“

„Nikdo ti to ale NEVYČÍTÁ! Nestává se KAŽDÝ den, aby tě POSEDL zlý duch a pokusil se to tady VŠECHNO ZNIČIT,“ zaburácela Stvůra. „Obludy jsou každopádně NADŠENÉ, že konečně mají co na práci! Když se k tomu připojí, jak jim neustále POMÁHÁŠ těmi léky, jsi nepředstavitelně POPULÁRNÍ! Jsi normální KRÁL!“

„To teda nevím...“ znovu se zarděl Záplafák. Vykročit z příšeří mu pořád připadalo zvlášt-

ní. Většinu skoroživota strávil zamčený v malé místnosti a v koutku duše se mu po tom klidu a míru dodnes stýskalo.

„Tímhle TEMPEM,“ navázala Stvůra, která se teď naklonila k Záplafákovi a šeptala mu do ucha, „tě brzo čeká EXKLUZIVNÍ PRESTIŽNÍ POZVÁNÍ na hradní vánoční večírek!“

„Počkat! Hradní vánoční večírek organizuješ ty, ne?“ zeptal se Záplafák.

„Přesně tak! Bude to BÁJEČNÝ! Sama jsem ještě pozvánku nedostala, ale... DRŽÍM SI PALCE!“

„A dostanu pozvánku i já?“ ozval se kdosi.

Záplafák se Stvůrou se obrátili a uviděli, jak se o jednu ze soch profesora Erasma, kterými byl zaneřáděný celý hrad, opírá Arabela Guffová. Dívka z Drbákova, kurážná a energická holka a ze všech lidí, které kdy Záplafák (vyjma profesora Erasma) potkal, jediný, kdo se hradu a jeho obyvatel nebál.

„ARABELO!“ vykřikla Stvůra. „HROZNĚ DLOUHO jsme se neviděli! Kdes BYLA? STÝSKALO se mi po tobě!“

„Měla jsem práci, ne asi,“ opáčila Arabela, prohrábla si už tak rozčuchané vlasy a otírala si jednou botou zadní stranu lýtka. Její ochočena netopice Pox (tedy napůl opice a napůl netopýr, útočné a divoké stvoření)

jí nadšeně slétla na rameno a začala jí žužlat ucho. „Co je nového, Záplafáku?“ optala se Arabela. „Vypálil jsi nějaké další hrady?“

„Byla to nešťastná náhoda...“ povzdychl si Záplafák, a aby změnil téma, řekl: „Jak se má tvoje babička, Arabelo? Je – je jí líp?“

„O to právě jde,“ pronesla Arabela, povytáhla si černé šaty a kopl do profesorovy sochy. „Bábrle mi úplně normálně *umřela*.“

DRUHÁ KAPITOLA

SIROTEK

(Když není kam jít)

POZOR:
PRACOVISŤĚ OBLUD

NEBEZPEČÍ ÚRAZU
ZA VŠECH OKOLNOSTÍ NUTNO NOSIT
OCASY A CHAPADLA

Tvoje babička... umřela?“ hlesl Záplataček. „Ach ne, Arabelo!“ vzlykla Stvůra, přidušala k holčičce, zdvihla ji všemi třemi pažemi a pevně ji objala.

„Žádné konejšení, nebo ti ukopnu frňák!“ zavřčela Arabela a Stvůra ji zas nervózně postavila na zem. „Umírání je normální věc... možná tak pro vás ne. Bábrle byla opravdicky stará a nemocná. A ke konci už byla i trochu otravná... měla přeludy a záchvaty... nejspíš si nepamatovala ani svoje jméno, natož pak jak se jmenuju já. A navíc... Proč všichni staří lidi smrdí po zelí a zvadlejch kytkách?“

„Věřím, že je jí teď líp,“ pronesl Záplataček.

„No to teda určitě,“ přikývla Arabela. „Na hřbitově je to skoro stejně strašidelný jako na hradě Groteskinu. Mám to tam moc ráda.“

„Takhle jsem to... Ale nic,“ poznamenal Záplataček – načež Arabela koplá do profesorovy

sochy takovou silou, že se socha s praskotem zřítila k zemi!

„Víš jistě, že to zvládneš?“ láskyplně se optal Záplafák.

Arabela zašoupala botou o zem. „Bez bábrle se o mě nemá kdo starat... ne že bych teda nějaké starání potřebovala!“

„Samozřejmě že ne,“ odvětil Záplafák a doufal přitom, že už Arabela do ničeho dalšího nekopne.

„Ale jelikož mi teď už nezbývají žádné příbuzní, musím do sirotčince,“ navázala Arabela. „Zítra si pro mě přijdou... tak jsem se přišla rozloučit.“

„Co je to SIBROPČIMEC?“ chtěla vědět Stvůra. „Zní to PŘÍŠERNĚ.“

„Sirotčinec je místo, kam se dávají děti, když už nemůžou jít nikam jinam,“ tiše odpověděl Záplafák.

„Je to dětské vězení, to je sirotčinec. Dřou tě tam jako psa a k jídlu dostaneš leda tak sušené žížaly,“ povzdychla si Arabela. „Ale to je jedno. Já se s tím vyrovnám.“

„Arabelo, je mi to líto...“ nadechl se Záplafák. Arabela sice byla na celém světě – mezi lidmi i příšerami – tím nejstatečnějším, koho znal, ale stejně: přijít zároveň o rodinu,

domov i kamarády? To je nesnesitelná představa.

„Nemohl by se o tebe postarat někdo z DRBÁKOVA?“ navrhla Stvůra.

„Jasně,“ odfrkla si Arabela. „Při pohledu na moje řvaní a kopání se mě s radostí ujmou.“

Záplafák se podrbal v týle a táhle si vzdychnul.

„Ale... ale co kdybys nebyla doma, až pro tebe přijdou?“ řekl. „Co když prostě zmizíš uprostřed noci a nikdo tě už nespatri? Jak by potom v sirotčinci věděli, kde tě hledat?“

„Jak to myslíš?“ nechápala Arabela.

„Myslím to tak, že bys mohla bydlet tady s námi,“ odvětil Záplafák. „Mohla bys žít tady na hradě.“

„Cože? Se všema těma obludama, nestvůrama a šílenostma?“ rozzářila se Arabela. „Myslíš to vážně?“

„Samozřejmě že ano!“ odpověděl Záplataček.
„Budeme tvoje rodina.“

„Já – nevím, co říct,“ utřela si Arabela rychle slzu v koutku oka.

„Tak řekni ANO!“ blaženě zaburácela Stvůra.
„Navíc jsi docela PŘÍPAD, takže vlastně uděláme pro sirotčinec DOBRÝ SKUTEK, když je ZBAVÍME nutnosti se o tebe starat...“

„Sklapni tlamajdu, ty vejvare, nebo ti sešrotuju ocas!“ štěkla po něm.

„Tak dohodnuto!“ pronesl Záplataček. „Kdy se chceš nastěhovat?“

„Nejlíp hned! Musím si jenom z domova vzít pár věcí: zásobní kopací botky, boxovací pytel, panenku...“

„Ty máš PANENKU?“ chrochtla Stvůra.

„Jo, mám! No a co?“ zavrčela Arabela a stiskla ruce v pěst. „Tu panenku mi babička dala toho dne, kdy se mě ujala! Znamená pro mě víc

než ty boty, co mám na nohách! Jestli něco máš proti mé panence, tak si to budeš muset vyříkat se mnou! Tak co, jak to teda je?“

„Nic proti ní nemá!“ rychle zasáhl Záplafák. „Stvůra naopak panenky miluje. Nemám pravdu, Stvůro?“

„Jsou BÁJEČNÝ!“ pípla Stvůra a pro jistotu dodala: „Prosím, NEKOPEJ do mě.“

„No tak dobrá. Měla bych vyrazit,“ na to Arabela. „Do svítání je ještě spousta času. Ti lidi ze sirotčince si budou muset pěkně přivstat, aby mě zastihli! Jenomže než se přikutálejí do města, já už budu dávno zpátky u vás!“

„Počkáme tu na tebe,“ zazubil se Záplafák.

Arabela se rozeběhla chodbou k velké hradní bráně. „Držte mi nějakou hezkou komnatu! Někakou, co není celá vyhořelá!“

„Byla tu... *ale nic*,“ povzdychl si Záplafák.

TŘETÍ KAPITOLA

SBOHEM, DRBÁKOVE

(Vítej v novém životě)

ZÁPISKY ŠÍLENCOVY, Č. 116

„Větší část vědění tvoří šílení.“

Citováno podle *Příležitostně*
vědeckých spisů profesora Erasma Erasma

Po cestě zpátky do Drbákova Arabela nedokázala potlačit úsměv. Ve společnosti ob-
lud a nestvůr si stejně vždycky připadala líp
než mezi lidmi. Začínal jí nový život a lidi ze
sirotčince s tím nic nezmůžou.

Pospíšila si k sobě domů a začala si do vaku
balit věci, které si vezme na hrad Grotoskin.
Položila si vak na postel, pak sáhla pod polštář
a vytáhla panenku. Vzhledem k tomu, jak byla
Arabela rozcuchaná, byla panenka pozoruhod-
ně učesaná a úhledně oblečená v nařasených
modrých šatičkách s čepečkem. Arabela popad-
la vak a zhluboka se nadechla.

„Sbohem, Drbákove,“ řekla nahlas. „A sbo-
hem, bábrle...“

Vyšla z domu ven. Na zasněžených drbákov-
ských ulicích nebylo ani živáčka, lucerny byly
zhasnuté. Vydala se po ulici, česala přitom vla-
sy panence a cuchala ty svoje.

Byla už skoro za městem, když vtom uslyšela nějaký zvuk. Obrátila se a spatřila, jak se k ní s dusotem a praskotem blíží sněhem kočár tažený koněm. Zastavila se a sledovala, jak kočár udělal totéž – přímo před domem. Zevnitř vylezla ztuhlá hrbatá postava s holí v ruce, proskákala sněhem ke dveřím a zabušila na ně koncem hole.

„Co tohle znamená?“ zašeptala si pro sebe Arabela a podívala se na kočár. Ve světle měsíce bylo jen tak tak rozeznat bíle vymalovaná slova na boku:

JINUDY

Domov pro nežádoucí sirotky

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.